

Jó, hogy elcsatolták Székelyföldet!

2020 január 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Felháborító arcátlanság!

Még az is kiderülhet, hogy Trianonnal igazából Csonka-Magyarország járt jól

Gyáni Gábor történész cikket publikált az Élet és Irodalom decemberi számában Trianon – a veszteség természete címmel (2019. december 19.), ami sokak felháborodását kiváltotta. Írását lapunk is ismertette Trianon el?nyeit

ecsetelte egy történész címmel (Magyar Nemzet, 2020. január 6.), mely cikke szerkesztőségünknek Gyáni Gábor válaszcikket küldött. Gyáni válaszától függetlenül a témakörben Pataki Tamás munkatársunk is publicisztikát írt. Alább mindkét írást közöljük.

Trianonnal végül is mi jártunk jól – ez a lényege Gyáni Gábor cikkének, de meg szeretném nyugtatni az olvasót, ez nem az én mondatom, nem is a Vörös Újság címlapjáról másoltam ki. A balliberális körök Trianon századik évfordulójának értelmezésére készülnek, ám ez túl nagy falatnak bizonyul, ezért úgy megakad a torkukon, mint Kis Jánoséban a töltött káposzta Móricz Zsigmond Tragédia című elbeszélésében.

Gyáni Gábor Trianon – a veszteség természete című cikke (Élet és Irodalom, december 19.) az iskolapéldája lehetne annak, hogy miképpen kovácsoljunk szükségben? negatív erényt, a történész ebben a publicisztikában ugyanis többek között azt állítja, végül is jó, hogy elcsatolták Székelyföldet, mert különben is a Magyar Királyság egyik legelmaradottabb régiója volt, és aranyhegyekbe került volna a modernizálása. Mit nékem Karinthy trianoni fantomfájdalma, ha a balliberális körökben csakis a gazdaságzakbarbár vandalizmus az úr.

A Trianon-relativizálás egy HVG-interjúval folytatódott, amelyben Egry Gábor történész, a Politikatörténeti Intézet igazgatója kifejtette, hogy noha Trianon okozott „egyfajta társadalmi megrendülést”, attól még „nem szükségszerűen traumatikus és egyáltalán nem jelentette ugyanazt a magyarok összessége számára”, hisz Trianon nem „egy homogén, traumatikus tapasztalat”.

Akinek a magyarság és a haza csak számokat, adóforintokat és statisztikai adatokat jelent, az maga is csak egy statisztikai adat lesz számunkra. Ha a történettudománynak lenne Darwin-díja, akkor a két történész eszmefuttatása 2120-ig minden évben elnyerhetné, hisz nem akadna oly szellemgigász, aki megküzdhetne ezzel a hatalmas ostobasággal.

Tehát mi volt az akkori Székelyföld vagy a gazdag határ menti városokon kívüli térség a mai balliberálisok szemében? Problémás peremvidék, feláldozható lakossággal, amibe nem érdemes fektetni. Persze az meg kit érdekel, hogy Székelyföld esetében színmagyar területről van szó! Ezek a gondolatok vésszesen egybecsengenek Gyurcsány Ferenc 2004. december 5-i népszavazás előtti gyűlöletkampányának jól ismert szlogenjeivel – „Ne fizessünk rá a kettős állampolgárságra!”, „Ne fizessünk álmainkkal, mert nehezedik a lakáshelyzet!” stb.

Ennyire értékeli ma egy magyar történész a Magyarországtól elcsatolt Székelyföld, Kárpátalja és az Északkelet-Felvidék helyzetét. Ezt az önfeladó mentalitást, ezt a hamis önképet vetette papírra 2019-ben, a századik évforduló előestéjén két elismert magyar történész, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, s üzeni haza annak a hárommillió magyarnak, akik száz év alatt is kitartottak és megőrizték magyarságukat a történelem egyik legmostohább évszázadában.

Ám muszáj idézni a teljes eszmefuttatást, hogy illusztrálni lehessen, milyen bosszantóan rövidlátók a história elefántcsonttoronyainak albéliei, akik onnan fentről elvben az egész látóhatárt is vizslathatnák: „Viszont a Magyar Királyság legelmaradottabb gazdasági térségei, legarchaikusabb helyi társadalmi is kívül rekedtek az önkényesen meghúzott új országhatárokon. Gondoljunk elsősorban Kárpátaljára, Székelyföldre és a Felvidék északkeleti részére, amelyek a századfordulón zajló transzatlanti kivándorlás és a Romániába való elvándorlás fő gócpontjai is egyúttal.

Nem csupán a véletlen műve, hogy az említett térségek a századelőn azzal tüntették ki magukat, hogy a kormányzati szervek az ország megsegítendő, gazdasági és szociális téren szanálendő részeiként számoltak velük. Emlékezzünk a rutén vagy kárpátaljai, valamint a székely akciókra! Bármily szokatlanul hangzik is, de kijelenthető: az a tény, hogy ezek a területek Trianonnal elvesztek, súlyos balasztól (sic!) szabadította meg a trianoni magyar társadalmat.”

Ballaszt, azaz holt súly és haszontalan teher. És nehogy azt higgyük, hogy a következő bekezdésben kurzivált „tagadhatatlanul fájdalmas veszteség” jelzés szerkezettel tompítani lehet a fenti gondolatokon. Nem, mert figyeljük csak meg: „A tagadhatatlanul fájdalmas veszteség tudatában sem tagadható ugyanis, hogy a magyar társadalom előbb vagy utóbb hallatlanul nagy erőfeszítésekre kényszerült volna azért, hogy felemelje, a központi, a magterületek színvonalára emelje, hozzájuk közelítse, a korábbiaknál maradéktalanabban integrálja az elmaradott gazdasági régiókat és olykor anakronisztikus helyi társadalmakat.”

A történész szerint meg kell köszönnünk azt a ténynek és a helyi érdekeltségű kistestvéreinek, hogy levették a magyar társadalom válláról ezt a félmillió tonnányi betonkeresztet, mert, ugye, mire mehettünk volna, mi jó sült

volna ki abból, ha a nyakunkon maradt volna Csík, Háromszék, Udvarhely és Maros-Torda vármegye a maga akkori félmillió székely népességével. Tapsoljunk és örüljünk, hogy megszabadultunk Kárpátaljától, az ottani magyaroktól is, no meg a leghűségesebb nemzetiségtől, a ruténoktól, akik nemcsak Rákóczi Ferenc zászlaja alatt sorakoztak fel.

Románia nem kezdett semmit a székelyföldi régióval, a Székelyföld villamosítását csak az 1940-es területi visszacsatolás után kezdte el a magyar kormány, ami sajnos a második világháború elvesztésével abbamaradt. Tehát a korabeli magyar társadalom nem érezte nyúgnak azt, amit egyes történészek ma annak próbálnak láttatni. Igaz, Gyáni Gábor Horthy-rezsimnek nevezi az időszakot, úgy téve, mintha nem is több párt ült volna a parlamentben, s ezután már csak fél lépést kell megtennie, hogy eljusson Andics Erzsébet Horthy-fasizmusáig.

Gyáni Gábor írását olvasva néha az az érzésem támad, mintha egy kommunista értekezlet aktái között matatnék. De miért csodálkoznék mindezen? Károlyi Mihályék és Kun Béláék sem mentek tőzbe Erdélyért, hát még a Székelyföldért.

Tanulságos és örök érvényű momentum a magyar történelemben, hogy a proletárdiktatúra vezetése már a románok szolnoki győzelme előtt eldöntötte, hogy elhagyja az országot, így lényegében a Vörös Hadsereg tovább kitartott a „Tanácsköztársaság védelme” mellett, mint annak vezetői. Ezek alapján a politikai önfeladás herkulisei mennyire komolyan gondolhatták az ellenállást? Hát a szellemi önfeladás mai muszáj-herkulisei mennyire vehetik komolyan a nemzeti ügyeket?

Az Erdélyért küzd? Székely Hadosztálynak pedig hiába volt a történelem véletlene folyamán az akkor épp Szatmárnémetiben tartózkodó Károlyi Mihályné a zászlóanyja, ha közben a polgári radikális hadügyminiszter hátba szúrni készült az Erdélyért küzdő maradék hazafias és jóérzésű magyar katonát.

Kun Béláék ugyanezt tették, csak már fegyverszuronnal döfték hátba őket, ma pedig szavakkal és önfeladó gondolatokkal szúrják hátba a másodrendű állampolgárként az elcsatolt területeken élő magyarokat. Tehát ismétlem, miért csodálkoznék azon, hogy a mai szellemi utódaik is ugyanilyen lélekölő gondolatokat közvetítenek?

De térjünk vissza a történészek felelősségére! Az, amit szakkönyvekben, szaktanulmányokban tudományos közegben megvitatnak a szakmabeliek egymás között, az a tudomány részét képezi, amibe egy laikusnak nincs beleszólása.

Viszont az, amit publicisztikákban, interjúkban és a nyilvánosság egyéb terein mondanak, már más kategóriába tartozik. Ezek üzenetek, ezek állásfoglalások, Gyáni Gábor és Egry Gábor több millió magyart megsértő mondatai egy normális társadalomban nem hangozhatnának el.

Nem lehet ilyet mondani Trianon századik évfordulóján, amikor Románia másodrendű állampolgárként kezeli az ottani magyarokat, székelyeket. Nem lehet ilyet mondani Trianon századik évfordulóján, amikor koholt vádakkal tartóztatnak le székelyeket államellenes összeesküvés vádjával. Nem lehet ilyet mondani Trianon századik évfordulójának előestéjén, amikor nemhogy a területi, de még a kulturális autonómiáról sem lehet beszélni az Európai Unió keleti jogállamvégyarában, Romániában.

Egy magyar történész soha nem foglalhat állást a nemzetével szemben. Persze minden a narratíván múlik, de ezt a posztmodern történetírás bokszmesterének kár is lenne eszébe juttatni.

Mindazonáltal javasolom az olvasóknak, hogy készüljenek fel újabb hasonló eszmefuttatásokra is, hiszen a poszttrótkényi abszurdítások világában még az is kiderülhet, hogy Trianonnal igazából Csonka-Magyarország járt jól, a revízió csak Horthy Mikós rendszerének politikai terméke volt, amely olyan távol állt a magyar nemzet elvárásaitól, mint Makó Jeruzsálemtől.

Pataki Tamás

A tisztánlátás jegyében

A Trianon előnyeit ecsetelte egy történész címmel Bácskai Baláznak a Magyar Nemzet 2020. január 6-i számában megjelent [cikkében](#) Pósnán László debreceni középkortörténész is megszólalt. Pósnán itt kijelentette: „Gyáni Gábor írása (Élet és Irodalom 2019. december 19.), látszatra szakmai és objektív, ám valójában provokálni kíván, hiszen

relativizálta a történeti magyar állam megcsonkítását, s?t sok vonatkozásban annak inkább pozitív jellegét bizonygatja”.

Ez a min?sítés nemcsak sért?, hanem velejéig hamis, hiszen a Trianon „sok vonatkozásban pozitív jellegét” bizonygató írásnak egyetlen, de nem az egyedüli állítását pécézte ki Pósán; mintha nem is olvasta volna a teljes szöveget.

Cikkem félrevezet? bemutatását korrigálandó fel kell idéznem, hogy mir?l szól valójában a Trianon – a veszteség természete cím? esszé. Trianonnal létrejött a teljes magyar nemzetállami szuverenitás, amely a dualizmus közjogi ellenzékének régi, de mindvégig teljesíthetetlen vágya volt. Ennek ugyanakkor a súlyos területi és népességbeli megkisebbedés az ára.

Trianon gazdasági és társadalmi következményei azonban nem írhatók le mennyiségi paraméterekkel: egy kisebb gazdaság, egy kisebb társadalom nem feltétlenül rosszabb, mint egy nagyobb. Trianon tárgyi veszteségei közül külön is foglalkoztam ezzel, megállapítva, hogy a ma érvényes gazdaság-, társadalom- és településtörténeti ismereteink szerint az ország legelmaradottabb, a legkevésbé integrált részei is elkerültek az önkényes nagyhatalmi döntés jóvoltából.

Olyan térségek ezek, amelyek a dualizmus vége felé is már különösen aggasztó helyzetükkel váltak ismertté. Erre a bizonyított tényre utaltam úgy, mint olyan ballasztra, amely szintén a veszteségrovatot gyarapította. Viszont: korántsem ez a helyzet a tárgyi veszteségek azon másik fajtájával kapcsolatban, amely a virulens vidéki városhálózat és vele együtt a vidéki polgári középosztály és nagyipari munkásság elcsatolásával sújtotta az országot.

Következésképpen a „tagadhatatlanul fájdalmas veszteség tudatában” (kurzivalás az eredetiben) is ajánlatos gondosan mérlegelni, hogy mit veszítettünk, mert csak annak szelektív felmérése garantálja a történeti tárgyszer?séget. A trianoni veszteség azonban, amely „mint igazi balsors idézte el? és képezi mindmáig Trianon traumadrámáját” – ahogy írtam, ennél is jóval több.

A Trianon-tudat létrejöttét firtatva arra jutottam vitatott esszémben, hogy az természetes módon következik egyrészt a nacionalizusból, másrészt a Trianonnal bekövetkezett jöv? teljes váratlanságából, a vele kapcsolatos lelki felkészületlenségb?l. A nemzetállamok olyan területi hatalmi képz?dmények, amelyek kivételes jelent?séget tulajdonítanak az államhatároknak, azokat szinte a szentség aurájával vonják be; korábban ez nem így volt a történelemben. Akár a legapróbb határváltozások is mélyen sértik a nemzeti önérzetet.

A dualizmus kori magyar nemzetállam-építés kétségtelen sikerei dacára sem sikerült feltétlen állampolgári lojalításra bírni a nemzetiségek nagy részét; igaz, ez ott sem járt igazán átüt? sikerrel, vagyis a Monarchia másik felében, ahol pedig helyenként és id?vel nemzetiségi autonómiák létesültek. Ennek ellenére csak az első világháború teremtett olyan helyzetet, amely megérlelte a Monarchia felbomlását és vele a Magyar Királyság szétesését. A dolog váratlanul következett be, senki nem várta és senki nem így képzelte el a háború után majdan uralkodó állapotokat. Ez a felkészületlenség az alapja a Trianon keltette sokkhatásnak, ez a Trianon traumadráma lelki mozgatórugója.

Amit persze lehet szítani, mint tette a Horthy-kori revíziós politika, de a Trianon-tudat nem csak holmi politikai mesterkedés eredménye. A Trianon-tudat, amely „forró” történelemként él tovább, mindmáig valójában a sérült közösségi identitás megnyilatkozása. Ez a szindróma inkább a mítoszra, mint a száraz és racionális történetírói beszédre hagyatkozik, mely utóbbi oksági magyarázatok révén beszél el Trianont, az oda vezet? úttal és összes következményeivel együtt.

Döntse el ezek után kedves olvasó, hogy cikkem tényleg „az ország megcsonkításának áldásos hatásairól” szóló úgymond „balliberális” történeti beszámoló, vagy olyan történetírói beszéd, amely, ahogy ott is fogalmaztam, „egy illúzióktól mentes nemzeti történeti önszemlélet” kidolgozásához kíván hozzájárulni a maga szerény módján.

Pósán László fideszes országgy?lési képvisel? beállít engem „abba a gyalázatos sorba”, melyet szerinte egyes valamikori MSZP-s politikusok ténykedésében, továbbá „az új SZDSZ-ként fellép? Momentumban csúcsosodott ki”. Ez a tisztán politikai beszéd méltatlan egy magát történészként is elgondoló megszólalóhoz, akinek ráadásul egyetlen épkezláb gondolata sincs, melyet írásom fent vázolt gondolatmenetével szembeszegezhetne. Pósán célja ugyanis nem több és nem is kevesebb, mint politikai t?két kovácsolni Trianon tragikus emlékéb?l.

Gyáni Gábor történész

Forrás: www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
